

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№12 (135)
ГРУДЕНЬ
2015 РОКУ**

Дорогі брати та сестри у Христі Ісусі!

Від всього серця вітаю вас із надзвичайно чудовим та радісним святом Різдва Христового.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ – СЛАВІМО ЙОГО!

Кожного разу, коли ми згадуємо цю славну подію в історії людства, ми наче причалуємо до тихої пристані після плавби у бурхливому життєвому морі. Небесним спокоєм та любов'ю наповнюють наші серця слова: «Бо Дитятко народилося нам, Син даний нам, влада на раменах Його» (Ісаї 9:5).

О, яка вдячність має линути з наших вуст і сердець Небесному Отцеві – Владиці всесвіту, що послав всім людям найдорожче, найулюбленіше – Свого Сина Єдинородного з найбагороднішою місією – спасати душі наші.

Зауважно: не судити, не карати, а рятувати, прощати, милувати

і зцілювати наші душі. Бо Дитятко народилося нам – не ангелам чи архангелам, а нам, простим земним людям!

Христове святе Різдво притягнуло серця пастухів та мудреців, які з доброї волі спішили побачити Дитятко і поклонитися Йому. А як ми з вами? Чи тягнеться наше серце до Ісуса, чи є в нас бажання прийти до Нього, побачити Його очима віри, доторкнутися своїм серцем до Його невимовної благодаті?.. Вибір за нами.

Ще раз вітаю всіх із благословенним святом Різдва Христового. Нехай різдвяний мир та радість завжди супроводжують вас, ваші працю та служіння у прийдешньому 2016 році!

Христос народився! Славимо Його, хвалімо Його та щиро любімо Його!

3 любов'ю та щирими молитвами про вас, старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко

МУЗИКА І СПІВ У ЦЕРКВІ

Лео Франк

ст. 4-5

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ЦЕРКОВ ХВЕ ПІВДЕННО-ЗАХІДНОГО РЕГІОНУ УКРАЇНИ

З 2 по 4 грудня 2015 року в Івано-Франківську проходила зустріч старших служителів.

Вітанням і молитвою зібрання, на яке з'їхалося більше ста делегатів з п'яти південно-західних областей України, розпочав заступник старшого пресвітера Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЕ пресвітер зі Стечеви Омелян Грицяк.

Про сучасні ресурси в служінні, про те, що ми робимо і де недопрацюємо, говорив на семінарі заступник старшого єпископа ЦХВЕ України по південно-західному регіону України єпископ Юрій Веремій. Зокрема, служитель заохочував до аналізу пройденого шляху, до пошуку правильних висновків та накреслення шляху на майбутнє (2 Петр. 1:3).

Наступний семінар на тему «Що робить церкву церквою» виголосив кандидат історичних наук Михайло Мокієнко. Прочитавши кілька текстів з Писання («Я утворю Церкву Мою, і брама пекла не здолає її»

(Мт. 16:18), «Як послав Мене Батько, так і Я посилаю вас» (Ів. 20:21), «Із Котрого все тіло, складене і з'єднане засобом усіляких поєднань, що взаємно зміцнюються, в міру свого діяння кожного члена, одержує приріст для творення самого себе в любові» (Еф. 4:16), він намагався відповісти на важливі питання щодо поняття «церква». Коли гурт людей може визначитися, як церква? Чи продовжує існувати церква поза межами богослужіння? Де знаходиться церква? Як співвіднести Церкву і церкви? Що таке «єдина, соборна апостольська Церква? Коли людина стає частиною Церкви?

Наступний день розпочався з семінару «Наблизьтеся до Бога». Старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ Тернопільщини Віталій Яцюк говорив про те, що «нині більше хочеться сміятися та веселитися, аніж плакати та каютися. Ми всі хочемо, щоб каються інші люди, але не помічаємо, як самі віддаляємося від Господа (Як. 4:7-10)». Він подав практичні поради щодо того, як наблизитися до Бога.

Після короткого обговорення керівник відділу євангелізації ЦХВЕУ Олександр Попчук говорив на тему «Євангелізація вчора, сьогодні і завтра», проаналізувавши стан євангелізаційного служіння в нашому

братстві і звернувши увагу на нові методи та способи ведення євангелізаційної роботи серед населення України.

У семінарі старшого пресвітера Віницького об'єднання церков ХВЕ Василя Любчака «Бар'єри церковного росту: захворювання, які заражають церкву» були озвучені конкретні причини наших духовних невдач.

Про плани і стратегію на майбутнє говорив старший служитель Хмельниччини Ростислав Мурах. Він звернув увагу на особливості духовного життя сучасної молоді

ЦХВЕУ, а також на взаємозалежність віку навернення і його основної причини. Для сучасної молоді власний пошук істини та сенсу життя – найвагоміша причина навернення. Тому у своїх духовних пошуках вони потребують особливої уваги та індивідуальної пасторської допомоги.

Останнім другого дня конференції став семінар заступника старшого єпископа ЦХВЕУ єпископа Миколи Синюка на тему «Портрет батьківства», в якому служитель звернув увагу на декілька сфер батьківства: сім'ю,

церкву та суспільство (1 Цар. 17:58).

На третій день до служителів приєднався спеціальний гість з Німеччини Лео Франк. Відомий вчитель Біблії прочитав семінар на тему «Християнська музика і спів». Він насамперед пояснив, що таке музика, а також визначив головну ціль співу та музики в церкві і торкнувся питання доцільності використання музичних інструментів в церковному богослужінні.

Заключну коротку проповідь виголосив керівник відділу євангелізації ЦХВЕУ Олександр Попчук.

«А злий дух від Господа був на Саул, і він сидів у своєму домі, і спис його – в руці його, а Давид грав рукою. А Саул хотів ударити списом у Давида, прибити його до стіни, та відхилився той перед Саулом, і він увігнав списа у стіну, а Давид утік і був урятований тієї ночі... І пішов Саул до Найоту в Рамі. І злинув Божий Дух також на нього – і він усе пророкував, аж поки не прийшов у Найот у Рамі. І зняв він одягу свою, і пророкував він перед Самуїлом, і лежав нагий цілий той день та цілу ніч. Тому-то й говорять: «Чи й Саул між пророками?»» (1 Сам. 19:8-11, 18-24).

У цьому тексті Слова Божого яскраво описані духовні переживання царя Саула. Ми знаємо з Біблії, що цей чоловік так і не впорався Тому, Хто посадив його на престол. І до сьогодні актуальним залишається питання, чи

ЧИ Й САУЛ МІЖ ПРОРОКАМИ, ДУХОВНІСТЬ І ДУХОВНІ ПЕРЕЖИВАННЯ

духовні переживання, які були в Саула, можна вважати ознакою справжньої духовності. І взагалі, як формується духовність людини?

Якось представники однієї християнської групи запитали мене, чи наша церква духовна. Я відразу здогадався про що йдеться, але зробив вигляд, що не розумію їх, і уточнив: «А що саме ви маєте на увазі?». «Ви – духовні християни?». І, не чекаючи від мене відповіді, сказали: «А от ми духовні».

Пізніше я відвідав зібрання цієї групи. Не можу підібрати іншого слова – це були «захоплені» люди. У них постійно блищали очі, навіть у темряві, і блищали не від сліз, а від якогось особливого стану збудження. І я розумів, що саме вони розуміли під словом «духовність», – такий собі особливий стан емоційного екстазу. Усе зібрання, доволі небагатолюдне, довго і настійно говорило іншими мовами, лише іноді переривали молитву коротким цитуванням віршів з Біблії. Потрібно сказати, що і в

розмові вони користувалися особливою мовою – мовою синодального перекладу Біблії. Тобто цитували один одному місця з Біблії і для їхнього зв'язку практично нічого не вставляли. Вони безперестанку пророкували один одному, як і хто на кому має одружуватися, і таке інше. І що цікаво, – через короткий час ця група розпалася, бо її члени не змогли владнати непорозуміння, а багато хто просто не витримав тиску реального життя, яке часто не відповідає нашим ілюзіям. Немало тих людей зовсім відійшли від церкви і стали цинічними безбожниками.

У чому ж була проблема? А все дуже просто: ці люди не мали істинного уявлення про те, що таке духовність. Вони переплутали життєві пріоритети. І замінили справжню духовність спрагою короточасних духовних переживань.

Живучи за містом, я зіткнувся з проблемою водопостачання. Мені треба було бурити свердловину. Сусіди вже це зробили, і коли я поговорив з ними, то

дізнався, що результат може бути різним. Сусід зліва радів з того, що втрапив, як він висловлювався, «на жилу». Його свердловина працювала безперебійно, скільки б води він не брав. Відразу скажу, що це дуже схоже на справжню духовність. Але в інших сусідів була інша ситуація. Вони також пробурили свердловину і в них також була вода, але тільки спочатку. Деякий час вони раділи, бо знайшли воду. Але згодом виявилось, що тривалість цього задоволення коротка. Настав момент, коли вода висчерпувалася, і їм доводилося дуже довго чекати на воду.

Це схоже на духовні переживання. Тільки зрозумійте правильно: протиставляючи духовність і духовні переживання, я не маю на меті викликати у вас недовіру до емоційних піднесень, які бувають у житті не раз. Вони були, є і будуть на шляху духовності. Добре пам'ятаю свої сльози і радісні вигукі, коли я торкався чогось глибинно-божественного. І в Біблії багато прикладів, які описують духовні

переживання людей. Один з таких прикладів – Саул.

Але суть в тому, що хоча ці духовні переживання і зустрічаються на духовному шляху, але ознаками духовності вони не є. Більше того, вони не роблять людину духовнішою. Справжня духовність формується по-іншому. Сьогодні люди будують свої стосунки з небом лише на рівні емоцій, що є великою проблемою, бо вони постійно шукають і шукають, де можна отримати духовні переживання. Це змушує їх ходити з церкви в церкву і робити залежними від емоційних потрясінь. Люди стають залежними від музики, від стилю і форми поклоніння, від проповідника, від його динамічності і практично не можуть пережити духовного піднесення в інших умовах.

На жаль, таке джерело швидко пересякає і ніяк не змінює життя людини. На прикладі історії з Саулом ми бачимо, що він дійсно мав духовні переживання, але зовсім не змінився. Цієї енергії, коли він пророкував весь день і всю ніч, вистачило ненадовго. Вже наступного дня він повернувся до попереднього стану ненависті, злоби, непокірності, підозри.

І це було не перше його духовне переживання. У нього були моменти провіткучення. Але життя своє Саул закінчить дуже погано – у глибокій непокорі й протистоянні Богові.

ст. 7

ДО КІНЦЯ РОКУ У КИЄВІ ЩОТИЖНЯ ПРОВОДИТИМУТЬ З'ІЗНІ БОГОСЛУЖІННЯ

Молитовні потреби за мир, проти корупції, за покаяння українського народу сьогодні по-особливому горять у серцях більшості євангельських християн в нашій державі. Стати у проломі і разом молитися за свій край погодилися пастори і віруючі київських церков.

З'їзні молитовні зібрання проводитимуться щотижня у різних церквах ХВС до початку наступного року. Перше із запланованих богослужінь вже відбулося 1 грудня у церкві «Сілоам», що на масиві Виноградар.

Розпочинаючи богослужіння, пастор Сергій Вознюк зауважив, що саме в періоди тяжких для народу випробувань кількість церков починає зростати. Як свідчить історія, саме так було у воєнний 1943 рік та в інші такі періоди. «Нам важливо використати момент», — зазначив Сергій Михайлович.

Диякон церкви «Скинія» В'ячеслав Когут наголосив, що в молитві ми об'єднуємося не тільки з Богом, але й духовно один з одним — як багато може така молитва! За словами проповідника, не менш важливо звертатися до Господа конкретно, коли хочеш отримати відповідь.

Диякон церкви на вул. Кар'єрній, 44 Сергій Антонець наголосив: «Церква

схильна набувати певну релігійну форму і тим самим заходить у глухий кут, стає незрозумілою для людей. Тоді їй потрібна реформа — зміна форми. Саме через Церкву мають відбутися зміни в державі до кращого».

Підтримуючи цю думку, пастор церкви «Божий мир» Юрій Кулакевич закликав зібрання молитися за новообрану міську владу та особисто за мера Віталія Кличка (1 грудня депутати міськради і столичний голова склали присягу). «Як і в будь-яких владних органах, там є люди, які прагнуть задоволення своїх інтересів, але є й ті, хто прийшов до влади, щоб добиватися змін на краще у суспільстві. І ці люди чекають нашого голосу за правду!» — наголосив Юрій Петрович. Він закликав пасторів написати листи новообраним депутатам своїх округів, зустрітися і познайомитися з ними — дуже важливо, аби можновладці знали про позицію Церкви щодо різних питань.

Підводячи зібрання до заключної молитви, старший пресвітер об'єднання церков ХВС м. Києва Анатолій Козачок запросив братів і сестер не тільки бути конкретними у своїх молитовних потребах, але й вірити, що Господь їх чує: «Бог сказав, що ми є підвалиною істини. Повірю у це. Бо неможливо дати щось людям, коли ти сам цього не маєш».

Анатолій Миколайович висловив свою віру в те, що в Бога є особливе призначення для України і що нашу державу чекає велике євангельське пробудження.

chve.org.ua.

«ЦЕРКВУ ЗАПОЧАТКУВАЛИ ДВІ СЕСТРИ, ЯКІ В 30-ТІ РОКИ ПОВЕРНУЛИСЯ З ЕМІГРАЦІЇ»

Історія церкви ХВС в селі Хмелівці Тербовлянського району Тернопільщини налічує 80 років. На ювілей приїхало багато гостей. Словом ділилися старший пресвітер Тернопільського обласного об'єднання церков ХВС Віталій Яцюк, старший пастор церкви на Квітовій єпископ Володимир Терещенко, а також старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко.

Згадуючи історію громади, служителі розповіли: «Нашу церкву започаткували дві сестри, які в 30-ті роки минулого століття повернулися з еміграції. Свого часу, шукаючи кращої долі, вони переїхали до США, де зустріли віруючих і прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя. А невдовзі вирішили повернутися на Батьківщину. Проповідь двох простих жінок мала силу, церква почала стрімко зростати і вже наприкінці війни нараховувала близько 350 членів».

За радянських часів віруючі зазнали немало утисків, та пройшли той період гідно. Сьогодні церква має гарний молитовний будинок. З її рядів вийшло чимало служителів, пасторів, які роз'їхалися по світу. Під час свята вірняні щиро прославили Господа за пройдений шлях.

Схожа історія і в церкві села Гнилиці Підволочиського району тієї ж Тернопільської області. 25 жовтня ця церква відсвяткувала 90-ліття з часу заснування. Під час служіння згадували перших служителів, які несли Слово Боже в селі, говорили про те, як починалася церква: зібрання проводили по хатах, за радянських часів не раз доводилося переховуватись, адже віруючих штрафували, відбирали землю і господарство, погрожували... Сьогодні ж для світла Божого в селі немає перешкод.

Привітати громаду з її солідною датою прийшов голова Гнилицької сільської ради, який схвально відізвався про громаду п'ятидесятників, наголосивши, що вона робить чимало добрих справ селі.

Обом сільським церквам від імені братства старший єпископ Михайло Паночко подарував великі настільні Біблії, а обласний пресвітер — чаші для проведення спомину смерті Господньої.

КОМІТЕТ МАХВЄ ВИРІШИВ ПРОВЕСТИ СВІТОВИЙ КОНГРЕС ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ 2016 РОКУ В УКРАЇНІ

Рішення про це було прийнято під час засідання Комітету Міжнародної асамблеї християн віри євангельської (МАХВЄ), яке відбулося з 11 по 13 листопада 2015 року. Місцем для спілкування обрали німецьке містечко Брамше у Нижній Саксонії.

Участь у дискусіях взяли старші служителі п'ятидесятницьких слов'янських церков і об'єднань Німеччини, Польщі, США, Киргизії, Вірменії, України, Білорусі, Росії та інших країн. Нашу країну на Асамблеї представляв перший заступник старшого єпископа ЦХВСУ Микола Синюк.

«Зустрічі МАХВЄ — добра можливість отримати важливу духовну інформацію про життя церков різних країн світу, поділитися власним досві-

дом роботи, — каже Микола Петрович. — І цьогоорічне спілкування виявилось традиційно плідним».

Зосередити увагу на таких важливих характеристиках служителя, як послух, турбота, бажання служити тощо учасників зустрічі закликав Сергій Поднюк, заступник єпископа ОЦ ХВС Республіки Білорусь.

Президент об'єднання п'ятидесятницьких церков Німеччини Йоганнес Юстус ділився з присутніми своїм свідченням. Народився він у Казахстані, батько за Слово Боже провів вісім років у таборах радянського ГУЛАГу. До речі, це перший випадок в новій історії п'ятидесятницького руху Німеччини, коли старшим єпископом національної церкви обрано емігранта.

Єпископ об'єднання СЦ ХВСП Східного узбережжя США Віктор Лимонченко нагадав братам про важливі істини: «Любові не буває без жертви, але жертва може бути без любові».

Пильнувати за собою закликав служителів єпископ ОЦ ХВС Білорусі Сергій Цвор, який проповідував на тему: «Шукав я серед них людину».

Про роботу місії «Неемія» розповів її міжнародний керівник Павло Штурц. Низка інших спікерів ознайомила братство з роботою своїх національних церков.

Заключне слово на зустрічі Комітету МАХВЄ мав голова п'ятидесятницької Церкви Польщі Марек Камінський. У своїй проповіді він поставив актуальне запитання: «Що важливіше — бачення від Бога, чи шлях досягнення?». «Бачення без характеру Христового — катастрофа», — переконаний доповідач. Тому у своєму духовному зростанні ми маємо бути послідовними.

Наступне засідання Комітету МАХВЄ заплановане на 4-5 жовтня 2016 року у м. Львові, напередодні Світового конгресу церков ХВС, що проходить там же 6-8 жовтня.

Хадсон Тейлор: ТРАГЕДІЯ І УСПІХ ЗНАМЕНИТОГО МІСІОНЕРА В КИТАЇ

У вересні 1853 року невеликий корабель відплив з ліверпульської гавані в Шанхай. Серед небагатьох пасажирів, що пливли в Китай, там був і 21-річний місіонер з Англії — Хадсон Тейлор. Він вирушав в невідому для себе країну, яка в духовному плані була незораним полем.

Хадсон Тейлор народився 1832 року в дуже посвяченій Богові сім'ї методистів. Ще під час пологів його мама прошептала дивні для себе слова: «Боже, зроби так, щоб цей хлопчик служив Тобі в Китаї...»

У підлітковому віці Хадсон пережив незвичайну зустріч з Богом, яка радикально змінила його життя. Божі присутність настільки сильно наповнила його, що він тривалий час лежав, розпластаний на підлозі, переживаючи нечувані благоговіння і радість. Там Бог поклав йому в серце бажання їхати в Китай і проповідувати про спасіння людям, які на той час були найбільш недосяжними для Євангелія племенами.

Після цього переживання Хадсон почав щодня посилено молитися і готуватися до цієї місії. Після закінчення школи він вступив в університет для того, щоб вивчати медицину і китайський діалект — мандарин.

І ось він підпливає на кораблі до китайських берегів — мрії юного Хадсона почали збуватися. У нього були великі амбіції щодо цієї країни, адже він щиро вірив, що Бог хоче зробити велике пробудження в Китаї...

Але, на його велике розчарування, китайці не дуже гостинно прийняли його, хоча він привіз багато медичного обладнання і ліків. А в організовану ним церкву тривалий час приходило не більше 20 осіб.

1859 року в Хадсона народилася перша дочка — Грейс. Вона була великою радістю і втіхою для сім'ї в той нелегкий час у Китаї. Грейс була веселою дівчиною. З самого дитинства вона служила Богові й часто розповідала сусідам про Ісуса. Але у восьмирічному віці вона тяжко захворіла. У той час Хадсон був у від'їзді, пов'язаному з місіонерськими справами. Йому повідомили, що його

дочка при смерті. Хадсон, залишивши все, повернувся додому. Коли він увійшов до кімнати, то був шокований фізичним станом дитини. За словами няні, яка допомагала їм виховувати дівчинку, Хадсон весь день не знаходив собі спокою, молився і просив Бога про зцілення... Наступного дня, у п'ятницю 23 серпня, уся сім'я зібралася біля ліжка Грейс і співала гімни хвали. Через якийсь час голос Хадсона обірвався, він не зміг більше співати. Він зірвався і довго плавав... Того вечора Грейс пішла до Ісуса...

Через кілька днів після смерті дитини Хадсон написав у своєму щоденнику: «Моя дорога Грейс, як тяжко я сумую за тобою. Ти будила нас вранці своїм дзвінком голосочком, і я не можу повірити в те, що вже більше ніколи в житті не зможу взяти тебе на руки, подивитися тобі в очі чи почути твій дитячий сміх... Я згадую про те, як ми гуляли з тобою біля нашого дому, і не можу повірити, що це більше не повториться...»

Смерть улюбленої дочки стала великим потрясінням для Хадсона, але він відмовився повернутися в Англію і продовжував служити Богові в Китаї.

Будучи лікарем, Хадсон міг заробляти великі гроші і вести безтурботне життя в Європі, але він радикально посвятив себе Богові в Китаї.

Одного разу місіонер читав послання апостола Павла, і йому спала на думку унікальна ідея: він вирішує повністю адаптуватися до китайської культури, щоб спасти якомога більше людей. Для

цього Хадсон відрощує тонку традиційну китайську косичку, голить лоб (як робили більшість китайців того часу) і починає носити традиційний китайський одяг (більшість інших місіонерів і англіїв критикували його за таке рішення).

Він працював не покладаючи рук. Ходив із міста в місто, з села в село і займався лікарською практикою. Сотні людей щоденно приходили до нього на прийом з різними хворобами. Допмагаючи своїм пацієнтам, Хадсон розповідав їм про Бога і роздавав духовну літературу.

1861 року Хадсон захворів і змушений був повернутися в Англію. Лікуючись, він займався перекладом Біблії китайською мовою, а також рекрутуванням нових місіонерів. Бачачи пасивність людей, він говорив: «Ми не можемо спокійно йти на небеса, коли така величезна кількість людей в Китаї ніколи не чули про Бога і йдуть в пекло!».

Повернувшись до Китаю, Хадсон організував нову місію (China Inland Mission). У цій місії нікому не була гарантована зарплата. Усі місіонери повинні були жити тільки за вірою, а також носити національну китайську одягу і зачіску.

З часом місія Хадсона почала зростати: все більше й більше місіонерів зі США та Англії приєднувалися до їх команди і проникали в глибини Китаю, відкриваючи бази, на яких задовольняли медичні потреби і проводили богослужіння.

Хадсон любив повторювати: «Китай не завоюють скромні, тихі місіонери. Щоб спасти Китай, нам потрібні радикальні, жертвові люди, які будуть готові померти за Христа!».

Один відомий англійський історик написав якось про Хадсона: «З часів апостола Павла наш світ ще не бачив людини, що мала би стільки ревності і пориву євангелізувати нові народи».

Хадсон Тейлор загальною провів у Китаї 51 рік. За цей час було відкрито 125 загальноосвітніх шкіл, 300 місіонерських баз, прийнято 800 місіонерів з Англії і Америки, навчено понад 500 місцевих служителів. А завдяки служінню China Inland Mission понад 125 тисяч людей приїшли до Бога! На момент смерті Хадсона Китай вважався найплодоноснішим духовним ґрунтом у світі!

Життя Хадсона Тейлора — це історія страждань, молитви, успіху, наполегливості і радикальної покорі Богові.

Служіння військових капеланів нове, як і українська армія. Погляд зсередини показує польовий щоденник, нотатки з якого були опубліковані на сторінці Служби військових капеланів ЦХВСУ у мережі Фейсбук.

У саперів

Крижаний дощ, всюди масне листопадове багно. Під оманливим захистом лисого дерева – зіщулений солдатик-вартовий. Усе сіре і похмуре. «Привіт, друже! А де тут ваш «позивний Тигр»?». – «Ну, я Тигр. У нас тут аж три Тигри. Вам якого?» – роздратовано відповідає вояк, явно трохи ображений, що ми одразу не розгледіли у ньому альфа-хижака.

Чухаємо потилиці. Вранці одному з братів зателефонували від саперів і попросили провідати, підбадьорити, поговорити. Сказали: «Як приїдете, зверніться до позивного «Тигра». А тут їх аж три. Зрештою, просто запитали у вартового, де намет саперів, він стисло і зрозуміло пояснив, і ми досить швидко були на місці.

Занесли хлопцям трохи кави і солодошів, біблійну літературу. У великому армійському наметі – саперне відділення, 11 чоловіків. Вони тут досить давно, з четвертої хвили мобілізації. У лютому мають їти на дембель. Більшість – кіровоградці, є кілька киян. Молодих мало, переважно кремезні дядьки від 30 до 40 років.

В наметі лад, тут явно не дозволяють собі опускатися. Нас зустрічають стримано, але назагал привітно. Один із саперів підсідає до капеланів і тут же починає ділитися наболілим: «Днями світло вирубали на кілька годин, пам'ятаєш? Так чув, як одна тітка іншої каже: «А у укропав свет есть». Це ми – укропи. А вона ж хто? – обурюється сапер. – Я і сам не з великим задоволенням сюди приїхав, воно мені треба!». На нього шикають. Він не здається, трохи підвищує голос, веде своє: «Так, мені, як кажуть, Вітчизна сказала: «Треба», і я тут! Але це не означає, що мені тут подобається!».

Капелани м'яко переводять розмову

на позитив. Говорять про пробуджену українську свідомість і небадужість, про армію волонтерів, розповідають, що Бог живий, діляться свідченнями, цитують Євангеліє. Солдати п'ють каву із солодкими батончиками і уважно слухають. Реагують на слова братів мало, але по очах видно – їм небадуже.

Потім брати пропонують помолитися за них. Охоче погоджуються. Молимося за спасіння, здоров'я воїнів та їхніх рідних, за українське військо. Прощаємося тепло, сапери запрошують приїздити ще. До нас у позашляховик проситься немолодий повний сапер, вже у цивільному. Просить підкинути до центру Волновахи. Виходячи, чомусь ніяковіє і неголосно, але дуже щиро, від серця, говорить: «Спасибі вам, хлопці, ви дуже хороше діло робите. Приїздіть частіше...»

Ранкове шиккування

Похмура недобудова: у просторому напівтемному коридорі із цегляними, без ознак риштування стінами – три десятки чоловіків у одностроях. Різного віку, зросту, статури. Восьма ранку, артилерійський дивізіон N-ї бригади на ранковому шикванні. Першим до вояків звертається худорлявий чоловік у камуфляжі. У кутках очей – приязна тиха усмішка. Це капелан. Говорить про немарність віри, актуальність Євангелія. Говорить ввічливо, але чути кожне слово. Солдати стоять дуже тихо, зосереджені. Проповідь триває недовго, до п'яти хвилин.

Наприкінці капелан знімає солдатську плетену шапочку і виголошує молитву «Отче наш». Хтось із солдатів ворухить губами, повторюючи слідом за ним, хтось просто слухає. Капелан стає у стрій. Після цього до підрозділу звертаються його командири. Так тут, у дивізіоні, починається кожний день воєнної служби. Спочатку – Боже Слово. Потім все інше. Це нова українська армія.

Пастор Митя

«... Як співпрацюємо? У неділю приходить на служіння – побачиш. Капелани ваші у нас щотижня проповідують, ми їм завжди раді. Допомогаємо, чим можемо, як і вони нам. Такі часи, війна. У Церкви особлива місія, тримаємось брат за брата

ПОЛЬОВІ НОТАТКИ КАПЕЛАНА – БУДЕННІ ІСТОРІЇ З ЖИТТЯ ВІЙСЬКОВИХ КАПЕЛАНІВ

міцно. І ця війна, до речі, показала, наскільки нам люди довіряють. Нам – у сенсі євангельським християнам. От уяви – до нас у маленьку Новоандріївку приїхало 130 біженців. І куди вони звернулись? До сільського голови? До сільради? Якже!

Всі вони одразу до нашої церкви. Це, підкреслюю, люди переважно невірні. Але євангельській церкві вірять! Ходять тепер на служіння, слухають... З цих 130 біженців 20 (20!) покаюлися і прийняли водне хрещення. А у нашій церкві усього-то 50 вірних було. І тут – плюс 20! Десять із них так у Новоандріївці і залишилися жити, десять подалися далі, у великі міста... Питаєш, звідки в мене така щира вимова? Та ж я сам із Чернівців, багато років тому сюди переїхав, полюбив ці місця. А ваші капелани часті в нас гості. Спочатку віряни питали, чому це люди у формі проповіді читають, потім розібралися, що до чого, звикли. А ти ж у нас тут новачок, ага? Ну, значить, ти і митимеш посуд після обіду! Та куди ж ти, жартую я!».

Гранітне

Підкинули на передову солдатів-відпускників, поспілкувалися з воїнами, що служать впритул до лінії розмежування – у районі селища Гранітне. На всіх позиціях, де ми були, брати-капелани молилися за фронтовиків, їхнє спасіння і здоров'я. Всюди солдати зустрічали нас

приязно, дякували, запрошували приїздити ще – гості тут бувають нечасто. На передовій сьогодні тихо. За ті півдня, що ми їздили в районі Гранітного, не почувли жодного пострілу чи вибуху – слава Ісусу Христу!

Невчасний обстріл

«Йому відпустку якраз дали, а тут обстріл: і гатять, і гатять з недовгими перервами. Відпустки тої – усього нічого, 10 діб. Мінус щонайменше дві доби на дорогу. Вдома дружина, дитина. Скучив він дуже за ними – видно було. І тут – така халепка. Обстріл. Вже ніхто нікуди не їде, як ти розумієш. На поїзд він цього дня точно не встигає – тобто ще мінус доба. Засумував солдат дуже, аж змарнів. Що ти будеш робити? Кажу, тягни речі до авто, спробуємо проскочити. І проскочили, слава Господу, хоч бахало добряче. Доправили відпускника на залізницю вчасно. Звичайно, потім він до нас, капеланів, ставився вже геть по-іншому, до нас і до всього, що ми говоримо... Вчинок на війні цінується як ніде гостро. Можна довго і красиво проповідувати, але солдат як ніхто вміє судити про людину не по словах, а по справах...» – розповів капелан М. Михайлишин.

Артемівськ

Відвідали хлопців на нульовій позиції, привезли теплі речі і продукти. Поспілкувалися, помолилися за воїнів і їхні сім'ї, за мир в Україні. Хлопці дякують, запрошують приїжджати ще.

Обстановка майже домашня. Солдати господарюють: кози, вівці. Погода осіння, вітер, дощ, море багнуки. Велика вдячність Господу і церкві за транспорт, який через перешкоди і стихії досягає цілі – довозить наших капеланів на позиції.

Ротація

Дуже густий туман. Починає сутеніти. Дорога – що є, що нема, вирва на вирві. Наш позашляховик із хрестом і написом «Бог і Україна» трясє і кидає. Нарешті доїхали. Позиція зенітників. Вогке осіннє поле, вантажівки із «зушками» (зенітними установками) в кузовах. Багнука непролазна. І туман, туман, що пробирає до кісток.

До автівки підходить солдат, перекидається з капеланами кількома словами. Рушаємо до Волновахи. Сержант попросив допомоги, привезти з «Нової пошти» пакунки для нього та бійців підрозділу. Іншої можливості у них немає – не їхати ж вантажівкою-зеніткою. Дорогою

сержант-контрактник – явно не панікер і патріот – розповідає невеселі армійські історії-бувальщини, що зайвий раз переконують: надія України – тільки на Бога.

На пошті вечірній гамір, черги. Завантажуємо багажник коробками, сержант у сусідній крамничці поспіхом виконує замовлення бійців і наповнює пакети різноманітними смаколиками. Трясемося назад у розташування зенітників. За вікнами вже глуха ніч. При світлі ліхтариків допомагаємо бійцям перевантажити речі до кузова вантажівки. Солдати дякують, довго тиснуть руки. Один із братів-капеланів пропонує помолитися за них. Спонтанно, у темряві утворюємо з вояками коло, кладемо один одному руки на плечі. Молимося за них, за їхніх рідних, за Україну. Ще раз тиснемо воякам руки. «Добре, що ви є, – говорить один із них, Максим. – Якби не ви, хто б оце ще до нас сюди у такі закапелки просто так приїхав?..»

Повертаємось до Волновахи. Нарешті ми в нашому кубрику. Спати, підйом о 6.30...

Це невеличкі буденні епізоди служіння капеланів церкви «Скинія» в зоні АТО. Сьогодні ротація, добігло кінця десятиденне служіння Андрія Семака та Олександра Ковальова при 72-й бригаді. Щоранку брати надихали солдатів дивізіону коротким словом і потім до ночі служили воїнам, як і чим могли. Доправляли продукти, передачі, виконували різноманітні прохання і, вибираючи слушні моменти, молилися за армійців, настановляли у Слові Божому.

Капелани неодноразово бували на передовій, попутно доправляючи солдатів-відпускників у розташування їхніх підрозділів. День на день геть не схожий, але назагал капеланське служіння дуже практичне і предметне, це насамперед дія, акт допомоги. Віра, реалізована в конкретних, часто ризикованих вчинках. Помітно, наскільки солдати відкриті серцем до служителів Христа, і не тільки солдати. «А наші капеланчики вже поговорили з підрозділом?» – обов'язкове запитання командира дивізіону до свого зама. І тільки отримавши ствердну відповідь, командир починає ставити бійцям завдання на день. На зміну Юркові Сабадашу, Олександрову Ковальову, Андрію Семаку та Володимирі Васильовському в зону АТО попрямували інші брати. Хай Бог благословить їхнє служіння, молимося за них і за нове українське військо!

Та ніч була темною. Зрештою, це й доводити не потрібно, адже ночі завжди темні. Хоча зрідка, коли зорі влаштовують нічні посиденьки, здається, ніби темрява відступає. Але не цього разу, не цієї ночі.

«Звершилося!»

Різдвяні нотатки

В очах Батька застиг біль. Здавалося, навіть поклоніння ангелів та архангелів не приносило Йому радості. Він тужно вдвлявся у зажурені очі землян, а серце стискало мука.

Вони – Його творіння, плід Його рук. Ті, що мали приносити Йому радість, ті, кого Він любив усім серцем, задля кого Він наказав світити сонцю і місяцеві, для кого сотворив день і ніч, і зорі, аби освітлювали шлях. Ті, з ким Він так палко бажав провести вічність, – знемагали від гріхів. Власних гріхів. Усе, що випало на їхню долю – результат непослуху Його слову, Його волі.

Інший батько, можливо, вважав би, що так їм і треба. Самі заслужили. Але не Цей. Серце Цього було повне милосердя і любові. Вічної любові, що волала не про покарання, а про помилування.

Та ще існувала справедливість. Слово, дане Самому Собі: «Заплата за гріх – смерть». І в цьому лабіринті думок Творець всесвіту з боєм споглядав на людство.

– Тобі знову сумно, Батьку!

– Так, Сину, – Батькові очі глянули на Того, Хто був Його найбільшою радістю і насолодою.

– Знову дивишся на землю?

– Знову – Батько не міг відвести очей від Сина, що був сьєвом слави та образом Його Істоти.

– Мені так боляче, коли бачу Тебе сумним. Ти тільки скажи, і Я зроблю усе, аби Ти знову був щасливим.

– Я щасливий, що в Мене є Ти. Але серце болить за людей. Страх заповнив їхні серця, і зло торжествує. Та вони не створені для цього. Я хочу бачити в них віру, хоч, аби вони насолоджувалися життям, а не стогнали, закуті кайданами невірства, страху і болю. Хочу привести їх сюди і тішитися їхньою присутністю. Але... Потрібна жертва. Безгрішна жертва.

– Батьку, жертва є. Я готовий. Дозволь повернути Тобі радість. Дозволь прокласти міст між Тобою і людством.

– Знаю, Сину, що тільки Ти можеш стати цією жертвою. Ти – Моя надія і Моя любов, безгрішний і досконалий. Але Я не в силі вимагати від Тебе цієї жертви.

– Я люблю Тебе, Батьку, і готовий на все задля Тебе!

– Ох, Сину! Тобі доведеться залишити усю славу неба і стати одним із них. Прийти у їх світ безпомічним Немовлям і зазнати усі тягари людського існування – біль, слюзи, хвороби, страждання, зраду. Тобі доведеться втікати від Ірода, працювати власними руками, заробляючи на хліб, долати спокуси в пустелі. Ти чинитимеш чудеса і виганятимеш демонів. Одні любитимуть Тебе до нестями, інші ж так само ненавидітимуть. Тобі буде самотньо, бо навіть найближчі люди зрадять Тебе. Тебе схоплять і битимуть, невинного судитимуть, а потім розважатимуться, натягаючи вінок із тернини.

Та це не кінець. Людський жорстокості немає меж. Тобі, побитому, доведеться Самому нести хрест аж до Голгофи, де Тебе розпнуть. І робитимуть це люди, задля котрих Ти збираєшся залишити славу неба. Будуть моменти, коли Ти не просто проситимеш, а волатимеш до Мене про допомогу. А Я мовчатиму. Не тому, що не чутиму Тебе. Тому, що іншого шляху немає. Ти – Моя єдина надія.

– Батьку, чому Ти розповідаєш Мені усе? Можливо, Мені було б легше, якби Я не знав, що Мене чекає.

– Хочу, аби Ти це раз усе зважив. Тепер Ти знаєш усе. Якщо зважишся, то в найтяжчу хвилину пам'ятай: у Тебе був вибір.

– Але ж Ти будеш зі Мною?

– Я буду у Твоєму серці.

– Тоді любов до Тебе дасть Мені силу виконати цю місію. Любов до Тебе і до людей, за котрих Мені доведеться померти.

– Тільки любов дасть Тобі силу усе здолати. Я вірю в Тебе, Сину!

Та ніч насправді була темною. Батькове серце страждало, бо лише мить тому Він віддав найдорожче, що мав, – Сина, Котрий був для Нього усім. Він бачив Череповище. Кожен удар відлунував у серці боєм, кожна тернина пекла несамоовито, кожен цвях, перш ніж був забитий у руки і ноги Сина, був забитий Батькові у самісіньке серце. Біль був жахливим. Але посеред болю залунало: «Звершилося!». План спасіння людства звершився. Послання Бога до людства звершилося. Жало смерті вирване. Усе закінчилося. Батько бачив міст через прірву, міст, прокладений ціною життя власного Сина. Бачив мільярди усміхнених людей, що прямують через той міст просто до неба. І кризь біль втраті Він усміхнувся.

Тієї ночі, коли зло втішалося перемогою, безпомічним Немовлям на світ народився Той, Кому Батько довірив найважливішу місію, яка коли-небудь існувала, – місію спасіння людства. Христос народився!

Світлана Галук.

м. Клівленд, США.

Лео Франк

Чому це питання таке важливе? Терміни «музика», «інструменти» тощо зустрічаються в Біблії 585 разів. У Біблії 31173 вірші. Значить, кожен 60-й вірш говорить про музику і спів. Музика і спів згадані в 44 книгах Біблії. А найбільша книга Біблії – це, власне, Псалтир. І попри це музика і спів – одна з найсуперечливіших тем у церквах.

Моє завдання – не переконати вас, не перевчити, а показати, що говорить про це Біблія і що показує історія Церкви.

Що ж таке музика? Це мистецтво поєднати три речі в одне ціле – мелодію, гармонію і ритм. Іноді до мене підходять і попереджають, що в їхній церкві ритмічна музика заборонена. Але, друзі, неритмічної музики не буває. Кожна музика має ритм.

Один німецький богослов сказав, що музика і шум часто суб'єктивні. Кожна людина по-різному відчуває те, що вона слухає. Тому музика має дві сторони. Об'єктивна сторона – мелодія, гармонія і ритм. Хочемо ми цього чи ні, подобається нам чи не подобається, якщо ці три елементи присутні, це музика. Суб'єктивна сторона музики – наші особисті переживання і смаки (або відсутність смаку).

І всі наші християнські переживання і суперечки про музику відбуваються на суб'єктивній стороні. «Мені це не подобається». Тому наше завдання – якомога далі відійти від суб'єктивності і зрозуміти, що говорить про це Біблія і що засвідчує історія Церкви. Бо коли ми матимемо суперечки на суб'єктивній стороні, ми ніколи не прийдемо до єдності.

Отож що таке пісня? Це покладений на музику певний вірш чи ритмічний твір, який ми називаємо поезією. Головне завдання музики і співу на богослужінні – прославити Бога. Щоб Він прославився в нашому богослужінні. На жаль, нині часто можна бачити, як відомі співаки чи музиканти ставлять в центр не Бога, а себе. Не Богоцентричність, а «співачоцентричність».

Тому треба покласти все на свої місяці. Якщо Бог дав комусь талант співати чи грати, людина повинна знати, для чого їй дано цей талант.

Музика і спів у Старому Заповіті

Від самого початку музика і спів були народними. Коли Бог дав Мойсею Закон, усе до найменшої дрібниці, у тому числі і музика та спів, було розписане. Минули віки, був збудований храм Соломона, і музичне служіння змінилося радикальним чином. Минуло ще 400 років – і почалося служіння в синагогах.

Отож розпочнемо наш огляд. Перший текст – з Книги Вихід: «І взяла бубна пророкиця Маріям, сестра Ааронова, а за

нею повиходили всі жінки з бубнами та з танцями. І відповіла їм Маріям: Співайте для Господа, бо дійсно звеличився Він, коня й вершівця його кинув до моря!» (Вих. 15:20-21). У першому тексті бачимо, що жінка – пророкиця Маріям взяла до рук бубен, тобто ритмічний інструмент. І за нею вийшли всі жінки і водили хоровод.

Декому дуже хотілося б, щоб наступний вірш говорив про те, що зійшов з неба вогонь і пожеж всіх тих танцівниць з ударниками. Хіба Богу може таке подобатися?! Але вогонь з неба не зійшов і земля не розверзлася.

А тепер другий текст – із Першої книги Самуїла: «І сталося, як вони йшли, коли Давид вертався, побивши филистимлянина, то повиходили жінки з усіх Ізраїлевих міст, щоб співати та танцювати назустріч царя Саула, із бубнами, із радістю, та з цимбалами. І викрикували ті жінки, що грали, та й казали: Саул повбивав своїх тисячі, а Давид десятками тисяч своїх!» (1 Сам. 18:6-7).

Перш ніж ми продовжимо, хочу наголосити: є різниця між тим, що Біблія описує, і тим, що вона приписує робити. Нам треба знати і перше й друге. І розрізняти – бо не все те, що Біблія описує, вона приписує до виконання. Не плутаймо ці моменти. Тому кожна церква має право вибирати форму музичного поклоніння – Бог залишив нам здорові рамки.

Перша характеристика народної музики і співу – спонтанність. Люди не брали до рук ні псалмоспіву, ні «Піснь возродження». Захотілося славити Бога – вони беруть до рук інструменти і славлять. Інструментів було багато, а ритми і мелодія – прості.

Минає немало часу, і Бог дає конкретний Закон. І ми читаємо: «Господь промовляв до Мойсея, говорячи: Зроби собі дві срібні сурми, куттям зробиш їх; і будуть вони тобі на скликання громади та на рушання таборів.

І засурмлять у них, і збереться до тебе громада при вході скинії зборів. А якщо засурмлять в одну, то зберуться до тебе начальники, голови Ізраїлевих тисяч.

А засурмлять на сполох, то рушать табори, що таборують на сході. А засурмлять на сполох удруге, то рушать табори, що таборують на півдні, будуть сурмити на сполох, щоб рушали вони.

А на скликання зборів засурмлять, але без сполоху. А сурмити в сурми будуть Ааронові сини, священники. І ці сурмлення будуть для вас на вічну постанову для ваших поколінь. А коли підете війною в вашому Краю на ворога, що гнобить вас, і засурмлять на сполох, то ви будете згадані перед лицем Господа, Бога вашого, і будете спасені від ваших ворогів.

А в день вашої радости, і в ваші свята та першого дня ваших місяців засурмлять в ті сурми на ваших цілопаленнях та на мирних жертвах ваших, і вони будуть вам

брав гусли, та й грав своєю рукою. І легшало Саулові, і ставало йому добре, і відступав від нього той злий дух» (1 Сам. 16:18, 23).

«Того дня, тоді Давид дав уперше псалма на подяку Господеві через Асафа та братів його...» (1 Хр. 16:7).

Цар Давид був не лише музикантом, а й композитором. І погодьтеся: пастор-музикант краще розумітиме музикантів у своїй церкві, ніж пастор – не музикант. І це велика проблема, коли трактористи визначають, що таке музика, а що – не музика. Самі два акорди не можуть взяти, але вважають себе великими спеціалістами.

Давид революціонізував богослужіння, зрозумівши, які важливі музика і спів, тільки тому, що сам був композитором і

не вказував, кому в яку сурму сурмити. Він питав з трьох регентів, які стояли нагорі піраміди, вони питали з тих 288, хто був під ними. Ті ж питали з чотирьох тисяч підлеглих музикантів.

У всьому був порядок. Ніхто не бігав і не казав: «А у нас в Тьмутаракані було так...»; «А моя бабуса грала так...»; «А мій дідусь баян розтягував в інший бік...» Давид не влізав у все це, хоча сам був прекрасним музикантом. Він розбирався в музиці, але він ще й був духовною людиною, мужем по серцю Богові. І коли ми думаємо, що ми – на всі руки майстри, і хочемо керувати і там і там, – у нас проблема.

Вернімося до Писання. «А оце співаки, голови батьківських домів Левитів, по

МУЗИКА І

музикантом. Він знав силу музики і співу. Коли він брав до рук інструмент і починав грати, злий дух відступав від Саула. Музика не була вставкою між проповідями, як буває на наших зібраннях. Давид так не робив. Він розумів, який величезний вплив має музика, тому так багато для її розвитку зробив.

Чи він сам це придумав? Адже в Законі про музику і спів не говорилося нічого. Ось що читаємо з цього приводу: «І поставив він Левитів Господнього дому з цимбалами, з арфами та з цитрами, за наказом Давида та Гада, царевого прозорливця, та пророка Натана, бо в руці Господа наказ, що йде через пророків Його.

І поставили Левити з Давидовим знаряддям, а священники із сурмами» (2 Хр. 29:25-26).

Це не була його ідея. Бог бачив музиканта Давида, бачив його бажання, і через його пророка Натана та інших пророків послав до Давида звістку, що йому подобається те, що робить Давид.

Давид запровадив порядок богослужіння. Це була піраміда в музичному служінні: троє головних регентів – Асаф, Геман і Едунтун відповідали за все храмове служіння. Далі були 288 навчених співаків або регентів. Під ними перебували чотири тисячі музикантів. І кожний знав, за що відповідає.

Коли компетентні люди вирішують ці питання, усе вирішується легко і благословенно. Тому я всім раджу: не займайтеся питаннями, в яких ви не компетентні, особливо якщо слон наступив вам на вухо. Дозвольте вирішувати їх

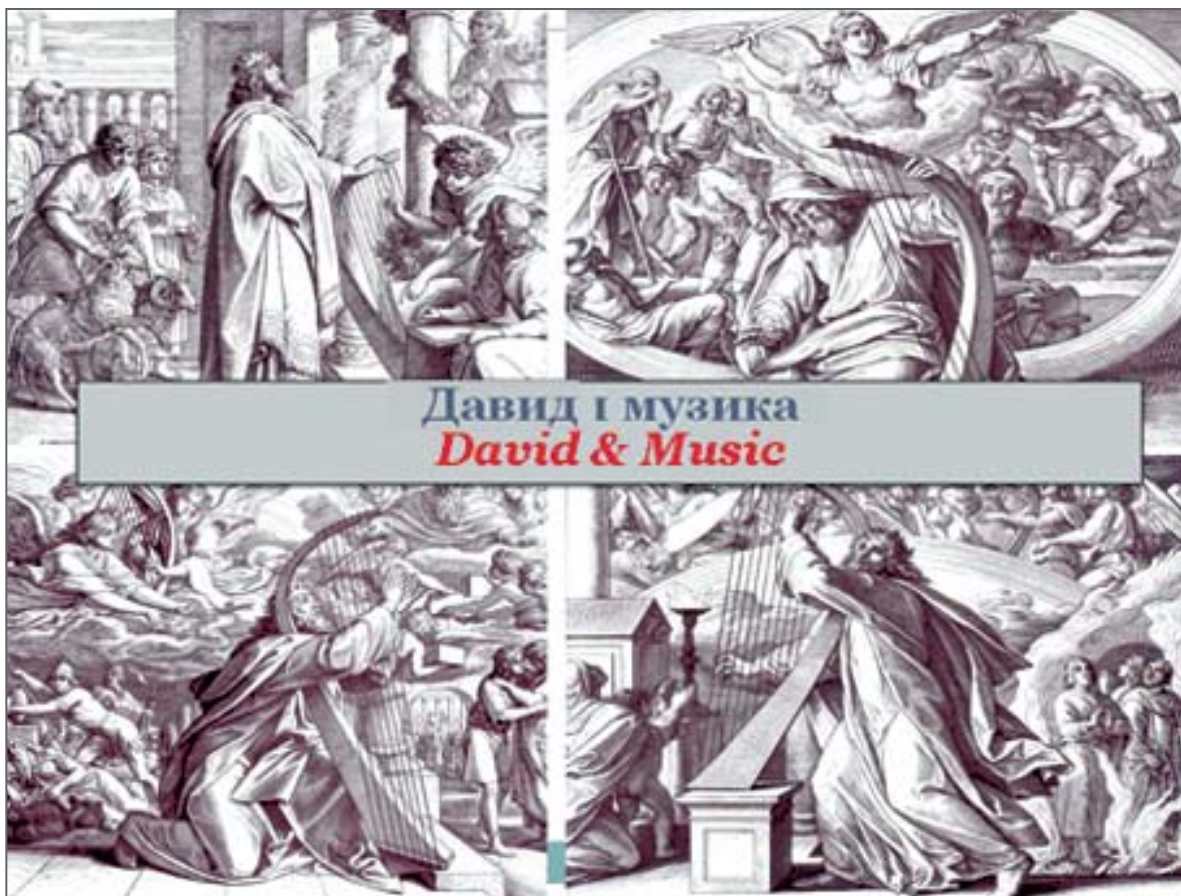
кімнатах, були вільні від іншої праці, бо вдень та вночі були вони при своїй роботі» (1 Хр. 9:33). Звісно, у нас такого люксу не буває. Дуже рідко в церквах бувають звільнені співаки і музиканти. Тому звертаємося до музикантів: якщо ви відчули, що Бог закликав вас на це служіння, то ваше завдання – розвивати себе в цьому мистецтві. Співаки Давида займалися цим вдень і вночі.

У українців є така приказка: «На Тобі, Боже, що мені негоже». Це не наш принцип. Якщо Бог вас покликав на служіння музиканта, ви маєте вдосконалюватися в цьому.

Ще читаємо: «І сказав Давид зверхникам Левитів, щоб поставили своїх братів співаків на приладдах пісні, на цитрах, арфах, та тих, що грають на цимбалах, щоб піднести голос на радість.

І поставили Левити Гемана, Йоїлового сина, а з братів його Асафа, сина Берехії, а з синів Мерарі, їхніх братів Етана, сина Кушаї. А з ними їхніх братів других: Захарія, і Яззіла, і Шемірамота, і Єхіла, і Унні, і Еліава, і Бенаю, і Маасею, і Маттітію, і Еліфлея, і Мікнею, і Овед-Едома, і Єїла, придверних. А співаків: Гемана, Асафа та Етана грати на мідяних цимбалах. А Захарія, і Аззіла, і Шемірамота, і Єхіла, і Унні, і Еліава, і Маасею, і Бенаю на цитрах, на аламот. А Маттітію, і Еліфелегу, і Мікнею, і Овед-Едома, і Єїла, і Аззію на арфах, на октаві, щоб починати гру. А Кенанію, зверхника Левитів, над ношенням; він навчав носити, бо вмів того» (1 Хр. 15:16-22).

Ми бачимо тут компетентність – саме

на речах, і чоловік хорошої пошти. І Господь із ним... І бувало, коли злий дух від Бога нападав на Саула, то Давид

компетентним людям, які перебувають у вашій сфері відповідальності. І у вас ніколи не буде проблем. Давид не бігав і

цього дуже бракує в наших церквах. Некомпетентні люди влазять не у свої справи. Музиканти, які поняття не мають

ПРОКИДАЙМОСЯ!

Що відбувається у світі? Невже починається третя світова війна? Відомий євангеліст, пастор каліфорнійської мегацеркви «Жива» Грег Лорі у своїй недавній проповіді говорив про те, чи можна вважати останні трагічні події ознаками початку третьої світової війни і що робити християнам у такий неспокійний час.

«Можна припустити, що ми живемо в останні дні. Люди все частіше обговорюють можливість початку третьої світової війни. Хвиля потрясінь, насильства, злочинності і тероризму досягла вже і Сполучених Штатів. Одним із підтверджень цього став розстріл 14 чоловік і поранень ще 24 у Сан-Бернардино в Південній Каліфорнії 2 грудня. Незважаючи на збільшення терактів і альянс між Росією та Іраном, все в цьому світі відбувається згідно з Божим планом. Про союз Ірану та Росії говорив ще Єзекиїл ще дві з половиною тисячі років тому (див. Єз. 37:38).

На думку експертів, «Ісламська держава» через соціальні мережі найняла понад 19 000 іноземців за останні дев'ять місяців. Сучасні технології допомагають терористам залучати на свій бік молодь з усього світу. «Ісламська держава» розробляє хімічну зброю, намагається створити світовий халіфат. До того ж Іран, офіційно не маючи відношення до «Ісламської держави», розробляє ядерну зброю. І Іран, і «Ісламська держава» заявили про намір знищити Ізраїль та Сполучені Штати Америки.

Усе це виглядає загрозливо. Але це відбувається не тому, що Бог не контролює ситуацію, а тому, що люди живуть в гріху. Одного разу все буде добре. Цей день ще не настав, але все йде відповідно до Божого плану.

А що ж робити християнам в такий час? Зацитувавши слова апостола Павла з Першого послання

до солунян 5:2-8, пастор Лорі виділив три останні пункти, на які нам варто звернути особливу увагу.

«Найперше — необхідно прокинутися. Спляча людина не може усвідомлювати, що відбувається навколо неї. Коли людина добре і багато поїсть, вона стає сонною. Ось так і духовно ситі християни, які отримують багато знань, але нічого не роблять, перестають бути «ловцями людей» і часто «засинають» першими.

Пробудися і будь готовим до повернення Господа.

Друге — необхідно протверезіти. Віруючі повинні зберігати тверезість думки і чистий розум, не затуманений нічим — і не лише алкоголем чи лікарськими препаратами. Іноді віруючі люди бувають занурені не в гріх, а в звичні «турботи життєві», які займають весь їхній час.

Третє — ми повинні бути зодягнені в повну Божу зброю, як воїни, тому що перебуваємо в самому епіцентрі битви. Тієї миті, коли ви повірили в Христа, ви вступили в духовну боротьбу. Ви повинні розуміти, що битва ведеться за душі людей, і ми, як послідовники Христа, повинні виграти в цій битві».

На закінчення своєї проповіді пастор Лорі звернув увагу присутніх на той факт, що в Біблії не згадується про Америку в кінці часів.

«Ви можете знайти Ізраїль, можете знайти Іран, Росію і навіть Китай. Однак немає згадки про найбільшу державу на землі — про Сполучені Штати Америки. Де ми?

Я допускаю три можливі пояснення. Америка може бути зруйнована під час війни, яку країна програв. Або ж країна може бути зруйнована внаслідок економічного, воєнного і морального розвалу. Або ж у країні буде духовне пробудження.

«Нам необхідно молитися за пробудження», — закликає пастор насамкінець своєї проповіді.

Нагадаємо, що після терактів у Парижі 13 листопада пастор Грег Лорі навчав в церкві про те, як вижити в останній час, наводячи приклад Ноя.

За матеріалами Invictory.com і Christian Post.

ДЕСЯТЬ СЛІВ МУДРОСТІ ДЛЯ СЛУЖИТЕЛЯ

Дорогі пастори. Я — один із вас і несу служіння пастора церкви ось уже 39 років. Останні 29 з них — в одній і тій же церкві. Протягом кількох останніх тижнів я відчував сильне бажання написати вам цього листа. В ньому поради, якими можна скористатися як для життя, так і для служіння. Задумайтеся над цими словами, порадьтеся з Господом, і якщо вважаєте за необхідне — застосуйте їх.

ПЕРШЕ — помістіть Господа на початок свого дня. Почніть свій день якомога раніше із спілкування з Богом. Нехай це буде першим, що ви зробите. Якщо ми не починаємо кожний день з Ісусом, поразка і в житті, і в служінні не змусить себе чекати.

ДРУГЕ — оновлюйте свою віру в Божу силу. Бог всесильний, Він може все, завжди, всюди і з усіма. Він може явити себе через вас або через вашу церкву. Проповідуйте про могутність Бога в церкві, будуйте віру у своїх церквах.

ТРЕТЄ — поверніть у служіння церкви молитовний час. Вийдіть за межі молитви формату «Благослови, Боже...», кличте до Бога, щоб Він явив Свою присутність серед Божого народу. Нехай люди чують ваші молитви, наповнені вірою і щирістю. Закликайте людей молитися під час служіння. Моліться за пробудження серед християн і за Велике пробудження для народу вашої країни. Молитва завжди йде попереду великої Божої роботи.

ЧЕТВЕРТЕ — зробіть євангелізацію пріоритетом в житті вашої церкви. Відзначайте як свято придбання втрачених людей для Господа і хрещення нових послідовників Христа. Знаходьте такі місця у вашому районі, де Добра Новина ніколи раніше не звучала. Несіть Євангеліє туди. Вивчайте демографічну ситуацію у вашому місті. Розробляйте стратегію того, як завоювати місто для Христа.

Чинячи так, ви ніколи не упустите з виду благовіст.

П'ЯТЕ — закликайте людей в церкві підтримувати Божу роботу фінансами. Не соромтеся навчати людей про пожертвування десяти відсотків свого доходу в церкву. Спонукайте жертвувати понад десятину і прийняти виклик виявляти щедрість. Бо лише тоді ви зможете поширювати Євангеліє по всьому світу. Жертвуйте щедро, засновуйте нові церкви і підтримуйте місіонерський рух.

ШОСТЕ — мужньо стійте на біблійних істинах. Християнський світогляд перебуває в постійному конфлікті з культурою. Не пригинайтеся під світську культуру і не загравайте з нею. Стійте твердо і мужньо на принципах, які ґрунтуються на Божому Слові. Вам доведеться протистояти деяким речам, але у своєму протистоянні проявляйте любов.

СЬОМЕ — цінуйте кожну людину у світі. Стійте за особисту гідність людини і за святість життя. Відкидайте расизм в будь-якій формі. Виступайте проти абортів. Відстоюйте людську гідність і право на життя від утробы матері і до могильного каменя.

ВОСОМЕ — вчіться, слухаючи критику. Вона обов'язково буде. Розраховуйте на критику. Вирішіть для себе, що переживете це. Не дозволяйте собі вороже ставитися до людини, яка висловила критику на вашу адресу. Не залишайте нікого поза колом своєї любові.

ДЕВ'ЯТЕ — станьте лідером для людей різних поколінь. Не будьте авторитетом для людей лише вашого покоління, розвивайте відносини з людьми старшого і молодшого покоління. Бо інакше ваше лідерство буде обмежене і будь-яке потенціальне наслідування буде короткотривалим. Вкладайте в людей різних поколінь.

ДЕСЯТЕ — будьте смиренними перед людьми. Якщо ви смиренні, Господь вас підвищить. Дорога вгору йде знизу. Коли ви впокоряєтеся перед Богом, вам значно легше бути смиреним перед людьми. Гордим не потрібний Бог, а смиренні знаходять Його. Він піднімає тих, хто впокоряється перед Ним.

Живіть для Господа! Виконуйте те, до чого були покликані.

Н. П.

ЄВАНГЕЛІЗМ І ПЕРЕМІНА СУСПІЛЬСТВА – УРОКИ ВЕЛИКИХ ПРОБУДЖЕНЬ

У Своєму служінні суспільству Ісус «ходив... навчаючи та проповідуючи» (Мт. 4:23; 9:35), і «ходив, благовістачи і зцілюючи» (Дії 10:38). Християни часто брали участь в обох видах діяльності неусвідомлено, не відчуваючи потреби давати визначення тому, що вони робили і чому.

В Європі та Америці XVIII століття ми знаходимо дивовижні приклади цього. Євангельське пробудження, яке зворушило обидва континенти, було пов'язане не лише з проповіддю Євангелія і наверненням грішників до Христа, воно привело до великого поширення філантропії (людинолюбства) й сильно вплинуло на суспільство по обидва боки Атлантики.

Найбільш вражаюча фігура — Джон Веслі. Він передусім відомий як мандрівний євангеліст і проповідник. І дійсно він цим і займався. Але Євангеліє, яке він проповідував, надихало людей вирішувати соціальні проблеми в ім'я Христа. Історики стверджують, що завдяки впливу Веслі Англія змогла уникнути жаків кривавої революції, схожої на революцію у Франції.

Зміни, що відбулись у Британії в той період, документально викладені в чудовій книзі Д. Веслі Бреді «Англія до та після Веслі», яка містить підзаголовок «Євангельське пробудження і соціальна реформа». Дослідження автора привело його до висновку, що «істинною турботливою матір'ю духа і характеру цінностей, які створювали й підтримували вільні постанови у всьому англосаксонському світі, і моральним «водорозділом» історії англосаксів було дуже зневажане й часто висміяне євангельське пробудження».

Бреді описав «жахливу жорстокість, яка процвітала у XVIII столітті» і характеризувалася «збоченими знущаннями над тваринами ради спортивних забав, сильним захопленням алкоголем, нелюдською торгівлею африканськими неграми, викраданням співвітчизників для експорту та продажу як робочої сили, смертністю дітей в округах, тотальним захопленням азартними іграми, жорстокістю тюремної системи, зростаючим переважанням беззаконня, упереджень та розпусти; політичним хабарництвом і корупцією, невіглаством і грубістю проповіді, поверхневими домаганнями деїзму, зверхністю та зміцненням устоїв на різних рівнях Церкви та держави. Такі прояви дають право деградовані й розпущені, як і будь-які інші нації в християнському світі».

Але потім все стало змінюватися. У XIX столітті рабство й работоргівля були відмінні, система тюрем гуманізована, умови праці на заводах і шахтах покращені, навчання стало доступним і для нижчих прошарків населення, з'явилися профсоюзи й т. ін.

«Звідки ж виникла тоді ця людяність, ця спрага соціальної справедливості та чутливість до прогріхів людини? Є лише одна відповідь згідно з упертою історичною правдою, і походить вона з нової соціальної свідомості. І якщо, припустимо, ця свідомість була нащадком більш ніж одного прародителя, однак вона була вилеплена євангельським пробудженням живого практичного християнства — пробудженням, яке осяяло центральні постулати етики Нового Заповіту, зробило реальністю батьківство Бога і братерство людини, вказавши на перевагу особистості над власністю і спрямувавши серце, душу та розум на встановлення Царства праведності на землі».

Євангельське пробудження «зробило більше в перетворенні морального характеру всього населення, ніж будь-який інший рух в історії Англії». Оскільки Веслі був як проповідником Євангелія, так і пророком соціальної справедливості, то він був і людиною, «яка повернула душу нації».

Євангельські лідери наступного покоління були з однаковим ентузіазмом посвячені проповіді Євангелія та соціальної діяльності. Найвідоміші серед них — Гренвіл Шарп, Томас Кларксон, Джеймс Стефен, Захарій Маколі, Чарльз Грант, Джон Шор (лорд Тейнмаус), Томас Бебінгтон, Генрі Торнтон і, звичайно ж, провідна особистість Вільям Вілберфорс. Оскільки декілька з них жили в Клефемі (тоді село за три милі на південь від Лондона) і належали до місцевої церкви Клефема, яку очолював Джон Венн, вони стали відомі як «секта Клефема», хоча в парламенті та в пресі їх глузливо називали «святими».

Уперше їх об'єднала турбота за становище африканських рабів. За три дні до своєї смерті в 1791 році Джон Веслі написав Вілберфорсу, підбадьорюючи його, що Бог підвищив його для звершення Свого «славного діяння», і попереджав про небезпеку впасти в задоволення багатством. Завдяки «секті Клефема» було організовано перше поселення звільнених рабів в Сьєрра-Леоне (1787), відмінено работоргівлю (1807), розпочато реєстрацію колоній рабів (1820), що стало кінцем контрабанди рабів і зрештою привело до їхнього звільнення (1833).

«Святі» були насправді багатими аристократами, які хоча й мали справу з певними соціальними проблемами свого часу, та були напрочуд щедрі у своєму

людинолюбстві, а спектр їхньої турботливості був просто вражаючим. Окрім вирішення проблеми рабства, вони брали участь у вирішенні таких питань, як реформа кримінального кодексу й парламенту, доступна освіта (недільні школи, брошури та видання газети «Християнський оглядач»), обов'язки Англії щодо її колоній, особливо щодо Індії, поширення Євангелія (вони сприяли заснуванню Англіїського біблійного товариства і Церковного місіонерського товариства) і впровадження трудового законодавства на фабриках. Вони також виступали проти дуелів, азартних ігор, п'янства, аморальності та жорстокості спортивних забав із тваринами. І в усьому їх спрямовувала та мотивувала сильна євангельська віра.

Ернст Маршал Хаузе так написав про них: «Ця група друзів із Клефема була нерозривною, відзначалася дивовижною близькістю стосунків та солідарністю. Вони планували і працювали як комітет, який ніколи не розпускався. В особняках Клефема вони збиралися за покликом спільного імпульсу на названі ними самими «ради за зачиненими дверима», де обговорювали несправедливість та беззаконня, що були соромом для їхньої країни, а також битви, які потрібно було провести, щоб встановити праведність. А потім, у парламенті й поза його стінами, вони діяли як одне тіло, довіряючи кожному роботу, яку він зможе виконати найкраще, щоб їхні спільні принципи були встановлені, а загальні цілі — реалізовані».

У біографії Вілберфорса Реджинальд Коупленд справедливо прокоментував: «Це братство християн-політиків було справді унікальним феноменом. У суспільному житті Британії ніколи ще не було нічого подібного».

Ентоні Ешлі Купер був обраний в англійський парламент у 1826 році у віці 25 років. Спочатку в палаті громад, а потім в палаті лордів, як сьомий граф Шефтсб'єри, він послідовно цікавився становищем божевільних у країні, дітьми, які працюють на заводах та млинах, «хлопчиками-верхолазами» чи сажотрусами, працюю жінкам та дітям в шахтах, дітьми з бідних районів, понад 3 тис. з яких лише в Лондоні були бездомними і понад 1 млн. з яких не мали освіти.

Георгіна Беттискомб, яка написала його біографію, часто критикувала його діяльність, але завершила оповідь про його життя щедрими похвалами: «Жодна людина не зробила більшого для того, щоб зменшити людське горе і збільшити кількість людей в категорії щасливих». І він сам зміг підтвердити, що «найпотужніший філантропічний рух нашого століття народився завдяки євангельським християнам».

Схожу історію можна розповісти і про Сполучені

Штати XIX століття. Участь у соціальному житті була як дитям євангельської віри, так і сестрою-близнюкою євангелізму. Це чітко прослідковується в житті Чарльза Д. Фіннея, який більш відомий як адвокат, що став євангелістом і автором книги «Лекції про релігійне пробудження» (1835). Через його проповіді величезна кількість людей повірила в Христа. Менш відома та частина його життя, у якій він турбувався про «реформи» не менше, ніж про «пробудження». Він був переконаний, що байдужість церкви до соціальних реформ ображає Святого Духа і перешкоджає пробудженню.

Не дивусь той факт, що через євангелізм Фіннея Бог підняв «армію молодих християн, яка стала частиною руху реформації його часу». Зокрема, «ряди руху, що виступає проти рабства, формувалися переважно з навернених у віру в Христа після проповідей Фіннея». Головним у цьому русі був Теодор Вельд, який все своє життя присвятив боротьбі проти рабства. Він став християнином завдяки служінню Фіннея і працював певний час його помічником. Але він не став американським еквівалентом Вілберфорса, оскільки не був членом парламенту.

XIX століття знаменне поширення діяльності християнських місій. І неможливо уявити, щоб місіонери займалися винятково проповіддю, а їхня соціальна участь зводилася лише до першої допомоги та підбадьорення і завершувалася ігноруванням розвитку і соціально-політичної діяльності. Американський місіолог доктор Р. Пірс Бівер писав: «Соціальна діяльність в місії прослідковується ще з часів апостолів... Соціальна турбота ніколи не обмежувалася лише підбадьоренням. Мандрівний місіонер завжди носив з собою аптечку, нове найкраще насіння чи саджанці і вдовів із собою найкращих домашніх тварин. Невіус започаткував сучасну садову промисловість у Шантунгу. Місіонери Базеля здійснили революцію в економіці Гани, запропонувавши сім'ям та окремим людям вирощувати каву й какао на своїй землі. Джеймс Мак-Кін змінив життя північного Таїланду, допомігши людям позбутися трьох головних проклять країни — віспи, малярії та прокази. Колодязі та чиста вода з'явилися також завдяки місіонерам. У XIX столітті велику увагу приділяли організації промислових шкіл, що повело за собою заснування нових підприємств. Крім того, місіонери завжди ставали на захист місцевих жителів і виступали проти експлуатації та несправедливості з боку влади і комерційних компаній... Місіонери зіграли головну роль у відміні примусової праці в Конго. Вони виступали проти ущемлення темношкірих в південних тихоокеанських країнах. Вони ревно боролися за права людини в боротьбі проти поширення опію, жорстокого звичаю зв'язування ріді та залишення напризволяще маленьких дівчаток у Китаї. Вони розв'язували війни проти спалювання вдов, вбивства немовлят і храмової проституції в Індії, але найбільша їхня заслуга в тому, що вони розбили соціальне та економічне рабство кастової системи для некастових людей та людей нижчого класу».

Джон Стотт.

(3 книги «Нові проблеми сучасних християн»).

СВЯТЕ СЕРЕД НЕЧИСТОГО

Є у Книзі пророка Огії цікаве місце. Господь звертається до Свого народу: «Запитай-но священників про Закона, говорячи: Ось несе хтось освячене м'ясо в полі своєї одежі, і доторкнеться полою своєю до хліба, чи до потрави, чи до вина, чи до оливи, чи до якої поживи, чи стане те освяченим?». І священники відповіли та й сказали: «Ні!». Тоді Огій сказав: «Якщо б нечистий через мертвого доторкнувся до всього цього, чи стане воно нечистим?». І відповіли священники та й сказали: «Стане нечистим!» (2:11-13).

У цьому уривкові описується важливий духовний закон, який має велике значення в житті кожного віруючого і на який ми не завжди звертаємо увагу. Коротко його можна висловити так: «Святе не може освятити нечисте, в той час як все, що нечисте, опоганює святе».

Поміркуюмо разом над цим законом.

Для ілюстрації Бог узяв звичний і зрозумілий Божому народові приклад: Мойсеїв Закон, який регламентував дії щодо всього, що вважалося святым. Пророк Огій запитує у священників: «Якщо щось святе доторкнеться нечистого, чи стане нечисте чистим?». Ті відповіли так, як це було записано в Законі: «Звичайно, що ні!». «А якщо навпаки?» – продовжує пророк. «Опоганитися!».

Старозаповітний Закон залишився в історії, але принципи, закладені в ньому, діють і до сьогодні. Як би нам хотілося, щоб все було навпаки! Щоб свята, віруюча людина освячувала собою все навколо, а все нечисте не впливало на неї! Але, на жаль, так не буває.

Правда, чимало місць Писання кажуть нам, що свята людина може освячувати своє оточення, але це має тимчасовий характер. Земля, на

якій ріс терновий кущ, що не згорав, і ним зацікавився Мойсей, була святою доти, доки там перебував Господь. Так само і Сінай, навколо якого навіть була проведена межа, що відділяла святую територію, залишився звичайною горою після того, як Бог закінчив розмову з Мойсеєм.

Беручи за основу Ісусові притчі, ми знаємо, що наше світло, тобто святе, побожне життя, розганяє темряву лише там, де світить, сіль захищає продукти від псування доти, доки має свою силу. Невіруюча половинка у подружжі та діти віруючих батьків можуть лише користуватися привілеями святої сторони, бути під Божим захистом та опікою, але за своєю внутрішньою природою вони залишаються нечистими, хоча і дотикаються святого.

Це тому, що святість у житті людини – не лише зовнішній прояв, а перш за все – її внутрішня суть. Власне, головне значення слова «святий» – «відділений». Відділений від чого? Від нечистого. А, згідно з Біблією, очищаючим засобом є Кров Ісуса Христа, Сина Божого – за умови, що грішна, нечиста людина визнає себе грішником і вірою прийме Боже очищення і Боже прощення (див. 1 Ів. 1:7).

Так, святі люди мають великий вплив на людей, які їх оточують, на суспільство, змінюючи його, наскільки це можливо в земних умовах. Вони можуть і повинні нести чистоту та святість у брудний, гріховний світ, показуючи хороший приклад святого та побожного життя, але самі по собі вони не можуть його освятити, доки нечисті люди чи суспільство не відізвуться на заклик віруючих і самі не змінять свого життя через кров Христову.

Божий Син приніс чистоту у цей світ, але рішення скористатися нею приймає сама людина особисто. Сам лише дотик до святого: відвідування богослужінь, участь у богослужінні, членство у церковній громаді – не робить її чистою. Святою вона стає, серцем торкнувшись до спасительної жертви Ісуса Христа.

Але взаємостосунки чистого і нечистого мають і зворотний бік, не дуже приємний для нас: дотик до нечистого опоганює чисте та святе. Свята людина має небезпеку забруднитися нечистим оточенням. Цей принцип діє у всій природі: кришталеву чисту воду гірського потічка не зробить чистою стічну канаву, хіба трішки розчинить бруд; а от лише невелика кількість нечистот може споганити найчистішу річку. Гниле яблуко у кошику швидко поспує здорові плоди, а не навпаки.

Маленька кількість солі зробить непридатною для використання тонни води. У народі про це висловилися дуже влучно: «Ложка дьогтю бочку меду марнує».

У духовному світі нечисте, на жаль, має погану властивість: воно здатне забруднити усе святе, що торкається до нього. Тому для святої людини важливо берегти себе від такої взаємодії.

На жаль, християни останнього часу все більше й частіше граються з вогнем, недооцінюючи цієї поганої властивості нечистих речей. Вони впевнені у своїй чистоті та святості, вважаючи, що перебування серед нечистот світу, більше того, користування нечистим, вживання нечистого не зашкодить їм.

Слово Боже закликає нас відділитися від світу: «Яка згода в Христа з бєліяаром? Або яка частка вірного з невірним? Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм! Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого, і Я вас прийму» (2 Кор. 6:14-17).

Це стосується перш за все тих сфер нашого життя, які безпосередньо торкаються зовнішнього світу: фізичної та емоційної. Наша зовнішність, наш одяг, поведінка, думки, слова, взаємостосунки, захоплення – це те, через що ми можемо опоганити свою чисту душу.

Дехто любить при нагоді цитувати біблійні слова про те, що Бог дивиться не на зовнішність, а лише на душу. Усе правильно, але ми можемо цю душу опоганити, як відро нечистот опоганить басейн з чистою водою. За словами апостола Павла, ми не можемо «вийти зі світу», ми змушені жити в ньому, але, як часто кажуть проповідники, «світ не повинен увійти в нас».

Тому, перебуваючи у цьому світі, завдання християнина – берегти свою душу від опоганення через тіло та емоційний складник. Те, як ми виглядаємо, як одягаємося, як говоримо, як поводимося, що слухаємо, що дивимося, з ким спілкуємося, чим захоплюємося, – усе це може як принести збудування для нашого «внутрішнього чоловіка», так і опоганити його.

«Якщо б нечистий доторкнувся... чи стане воно нечистим?». І відповіли священники: «Стане нечистим!».

Юрій Вавринюк.

ЧИ Й САУЛ МІЖ ПРОРОКАМИ, або ДУХОВНІСТЬ І ДУХОВНІ ПЕРЕЖИВАННЯ

Із власних спостережень можу зробити висновок, що духовні переживання тривають недовго. Як та свердловина, що скоро пересихає, хоча при бурінні вона дала фонтан води. Але коли вода перестала надходити, прийшло розчарування.

Ще одна особливість духовних переживань – вони завжди приходять ззовні. Тобто є якийсь зовнішній фактор, який викликає у нас ці почуття. Це можуть бути музика, чи переконливі промови, чи емоційний вплив, чи якась зворушлива історія. І дивно те, що ні Саулу, ні іншій людині не потрібно до цього готуватися. Не потрібно бути чистим і чесним, не потрібно правильно ходити перед Богом і не потрібно дисциплінувати себе. Написано, що Саул лише побачив громаду пророків, які дійсно були помазані Святим Духом, які співали і грали для слави Божої, – і це справді була вражаюча картина. Саула захопила та атмосфера – і він увійшов у неї. Його почуття стрепенулись, він пережив щось особливе.

Дійсно, духовні переживання часто торкаються наших емоцій, але на рівні емоцій вони і гаснуть. Пригадайте Таємну вечерю і апостола Петра. Пригадайте його поведінку на вечері. Він перебував у такому стані духовного піднесення, що був готовий йти за Ісусом на смерть, був готовий битися за Ісуса і померти за Нього. Ісус сказав йому: «Ти справді віриш в те, в чому зараз клянешся, але істина в тому, що півень тричі не проспіває, як ти відречешся від Мене. Ти клянешся, бо в тебе зараз особливе духовне переживання, але відречешся від Мене тому, що не маєш справжньої духовності».

Так і трапилося. Часто духовні переживання викликають у людей самовпевненість і навіть гордість. А гордість є попередником падіння. Петро був впевнений в собі так само, як ті люди, про яких ми говорили вище. Вони казали, що духовні, вони пишалися цим, вони вважали себе єдиною духовною церквою в місті.

Ми можемо вважати себе духовними, перескакуючи від одного духовного переживання до іншого. Можемо розповідати про такі переживання, зовсім не знаючи, що справжня духовність ніколи не говорить про глибоке життя свого духа і ніколи не виставляє його напоказ.

Як же проявляється справжня духовність? У моменти життєвих випробувань духовність стає явною. Коли людина може перебороти хвилі в той час, коли човни інших перекидаються догори дном. Згадайте учнів після Таємної вечері. Там, у кімнаті, вони не змогли осмислити до кінця духовного переживання, яке відчули. Насправді нічого не відбулося з їхніми душами.

Це було святе причастя. Сам Господь говорив про Свої страждання, про плату за гріхи всього світу, у тому числі і за їхні гріхи. Однак після такого духовного переживання вони виявилися втомленими і невпевненими. І там, в Гетсиманському саду, коли справжня духовність покликала їх молитися, вони поспули, тому

що те емоційне переживання забрало всі їхні сили.

Ми часто думаємо: Бог торкнувся мене, значить, у мене все правильно, а коли так, значить, я заслужив це переживання. Але ми забуваємо головний принцип апостола Павла: «Коли хто думає, що він стоїть, то нехай дивиться, щоб не впасти». І коли б не милість Бога до учнів, то вони ніколи б не піднялися після поразки тієї ночі.

Коли людина всю себе віддає на пошуки таких короткочасних духовних переживань, врешті-решт вона розчарується, стане цинічною і буде виглядати нерозумною. Але для чого тоді Бог дає ці духовні переживання?

У Бога є особливе бажання. Він хоче, щоб ми підійшли до моменту, коли відбувається щось більше, ніж короткочасні переживання, до моменту, коли в нашій душі станеться вибух і ми забажаємо лише одного – справжнього духовного життя. Не короткочасного, не від неділі до неділі, не моменту в музичному прославленні, а постійного духовного життя.

Духовність – це життя біля невичерпного джерела. Коли душевні переживання приходять до нас ззовні, їх щось стимулює, то духовні переживання – це не випадковість. Людина не може стати духовною випадково. Тому що духовність – це зусилля, які докладає людина, що вирішила стати вмістилищем Божого Духа і Божої благодаті.

Томас Кемпійський сказав: «Духовність – це похід всередину себе». Саме з внутрішньої свідомості, а не з зовнішніх чинників, починається духовність. Про це апостол Павло дуже гарно сказав: «Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо, чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1 Тим. 4:16). Це значить досліджувати себе, порівнювати своє життя з життям Ісуса Христа, свій внутрішній стан зі Словом Божим.

Це стосується характеру людини, її поведінки, її мотивів і всього життя. Ті переживання, які ми відчували, особливо в перші роки увірування, мають бути стимулом. Але не стимулом для нових переживань, а початком формування істинної духовності. Коли ми стаємо на цей шлях, є певні умови. Перша умова – терпіння. Це розуміння того, що зростання духовної людини триває повільно. Духовність – це те, що потребує часу і зусиль. Одне служіння, одна проповідь чи одна молитва нас не змінять. І навіть рік щоденних занять в біблійній школі не зробить нас духовними. Учні три роки ходили з Самим Ісусом, але не стали духовними. Через три роки вони всі розійшлися, розчарувалися, втратили сенс життя. Коли б не милість Бога і воскреслий Ісус, який зібрав їх, то навряд чи в них був би це один шанс для виживання.

На шляху до духовності

Духовність – це результат багаторічної праці. Це час криз в нашому житті, час падіння чи страждань. Ось чому в церкві завжди цінували досвід старших. Давид, на відміну від Саула, став духовним гіган-

том. Він став таким тому, що вмів терпіти, чекати і накопичувати досвід щоденного спілкування з Богом. Він вмів терпляче переносити страждання. А кредо Саула було: «Тут і вже». Саул ніколи не досліджував себе. І ніколи не дозволяв слову проникати всередину. Тому наступним важливим пунктом є проникнення Слова в нас.

Я знаю людей, які тричі на рік перечитують Біблію. Але чомусь не можуть побачити змін в їхньому житті.

Третій пункт – духовність народжується в тиші і самотності. Я все частіше помічаю, що навколо постійно стільки шуму, що ми не можемо заглянути в себе ні на хвилину. Ми повинні зрозуміти, що душі потрібна тиша і спокій, щоб навчитися молитися і відчувати присутність Божу. Коли б люди хоч на півгодини кожного дня були самі на сам з Господом, їхнє життя мінялося б.

Знаходьте час, коли ви зможете побути з Богом наодинці, і ваша душа знайде те, чого ніколи не зможе знайти в короткочасному духовному переживанні.

Ще один пункт – духовність народжується в покорі. Покора – це розуміння того, що ніхто не може рухатися сам для досягнення духовності. Кожна людина повинна з кимось співпрацювати, мати відносини, людина повинна бути відкритою для питань, щоб можна було перевірити її мотивацію, її цінності й бажання. Ось чому ми разом, і нам потрібно ставати ближчими один до одного, бо лише так ми можемо проявляти покору.

І це – духовність народжується в зламаному серці. Це проявляється лише тоді, коли людина визнає власну егоїстичність. На шляху християнського життя люди переживають почуття і бажання, які несумісні з духовністю. Ці почуття не можна не визнати, але їх не можна і пробачити і далі жити з ними. Тому зламаний дух – це коли ми можемо такі почуття визнати, сповідати і викинути зі свого серця.

Мудрі кажуть, що чим ближче людина до Бога, тим частіше вона упокорюється. Сьогодні популярною є думка, що чим ближче я до Бога, тим більшим стаю – Бог великий і я великий, ми царі, ми священники, ми святі. Але апостол Павло більшу частину свого життя провів у тому, що розкопував свою душу і очищав її. І навіть одного разу вигукнув: «Бідна я людина!».

Духовність – це мужність. У Біблії безліч прикладів людей мужніх. Згадайте Степана, коли його побивали камінням, згадайте Павла і Силу, яких побили і посадили в темницю, але вони, незважаючи ні на що, співали і молилися. Згадайте Даниїла, який тричі на день молився під загрозою смерті. Що ж змушує

людей поводитися в таких ситуаціях сміливо? Вони зрозуміли особливу таємницю духовності. Вони зрозуміли, що ми не людські створіння, які мають духовні переживання, а ми духовні створіння, які переживають людські почуття.

Є такий вірш про жінку, яка бачила уві сні трьох жінок, що молилися. Господь підійшов до першої жінки, схилився над нею, щось говорив їй, посміхався, було видно Його любов до неї. Потім підійшов до другої, але тільки торкнувся її схиленої голови і пішов

далі. А повз третю Він пройшов не зупинившись. Він не промовив до неї ні слова і навіть не глянув на неї. Жінка, що бачила сон, подумала, яка ж велика Його любов до першої жінки, напевно, зрілої, справжньої духовної християнки. Друга, мабуть, ще не стоїть на прямому шляху. А третя, видно, дуже зневажила Його, ймовірно, вона грішниця, бо Він не промовив їй ні слова, пройшовши мимо.

І вона дуже хотіла дізнатися, що ж такого зробила ця третя жінка. Тоді перед нею став Ісус і сказав: «Ти все неправильно зрозуміла. Перша жінка щойно повернулася до Мене, її віра дуже слабка, і вона потребує всієї Моєї ніжності й турботи. Вона потребує кожного миті Моєї присутності. Друга має більше віри, тому Я вже можу їй довіряти, вона вже надіється на Мене в різних обставинах і не дивиться на те, що роблять інші люди. А третя, на яку Я нібито не звернув уваги, – Моя вибрана посудина. Вона має віру і досконалу любов. Вона живе духом. Вона глибоко духовна, і Я готую її для особливого служіння. Вона так добре знає Мене і так Мені довіряє, що не потребує ні слів, ні погляду, ні видимих проявів Мого схвалення. Вона не падає духом ні при яких обставинах, тому що твердо знає – Я доведу до досконалості. Навіть якщо б вона не розуміла, що Я роблю в її житті, то все одно була б спокійна, тому що вона вірить Моїм словам».

Ми часто шукаємо Божого керівництва, Божої волі. І нам хочеться, щоб це прийшло ззовні, щоб ми пережили особливі емоції, щоб нас відвідали ангели, щоб нам пророкували. Так, таке може бути. Але Христос хоче, щоб ми думали так, як Він, щоб ми знали Його, щоб Його Слово оселилось у нашій очищеній душі, і в ній виросла справжня, біблійна духовність.

*Ігор Ціба.
«Благовісник», 4, 2009.*

«ОСОБЛИВА В ОЧАХ БОЖИХ»

У південному куточку нашої країни – у Херсоні 12 грудня 2015 року пройшла обласна жіноча конференція. Херсон приймав близько 200 доньок Небесного Батька. Зустріч була актуальною для кожної матері, доньки, жінки, сестри чи бабусі. Тема спілкування – «Особлива в очах Божих».

Розпочав конференцію єпископ обласного об'єднання церков ХВС півдня України Олександр Бабійчук. Він закликав дотримувати баланс духовного та інтелектуального, розмножувати оливу та використовувати її.

Поділилася темою відповідальна за інформаційний відділ в Україні Людмила Бендус. Вона наголосила, що кожній жінці важливо усвідомити хто вона, і задати собі питання: «Чи дякую я Богові за те, що я – це я?». Усвідомлюючи, хто ми, ми зможемо виконати особливе призначення, яке передбачив для кожної з нас Господь.

Жінка особлива у творенні, тому що лише вона була створена з живої матері – з ребра Адама. З цього приводу Августин Блаженний говорив: «Жінка не випадково створена не з ноги, щоб їй бути рабою, не з голови, щоб керувати, але з ребра, щоб стояти пліч-о-пліч, тобто бути рівною, з-під руки, щоб бути під захистом, і біля серця, щоб бути коханою».

Жінка створена із вмінь брати від джерела, і те, що вона бере, вона примножує. Бог створив жінку з особливою природою, тому що передбачив для неї особливе призначення. Найперша її функція – дбати, щоб її чоловіку було добре, а для цього Бог дав здатність жінці бути поміччю, помічницею. Тому кожній варто час від часу задумуватися над тим, а яка я помічниця для тих, хто поруч? І старатися бути помічницею на добро, а не на зло.

Жінка особлива також у впливі, яким наділив її Бог. Вона

здатна піднести чоловіка на висоти, а також понизити його. Яскраві приклади можна знайти на сторінках Біблії – згадаймо Адама, Соломона, Давида, Самсона. І молимося, щоб Бог давав нам мудрості чинити вплив лише на добро, розуміти відповідальність свого призначення, щоб із нашою присутністю оточення наповнювалось миром та спокоєм, щоб ми були здатні розділити радість від життя з кожним, кому це необхідно.

Сестра Людмила стала великим благословенням для сестер Херсонщини. Ми радо чекаємо нових зустрічей, нових відкриттів від Господа, які збудують і допомагають бути тими, ким створив нас наш Творець.

Тетяна Марухіна.

м. Херсон.

ПРО ЩО СВДЧАТЬ СЛЪОЗИ?

Сльози? Що за ними криється, про що вони свідчать? Найперше — про горе, проблему, біду, нездійснені надії. І звісно ж — про втрачені, котрі не повернути.

Люди кажуть, що є сльози радості. Це справді так. Люди зі справжньою душею вміють плакати не лише у горі, але й зворушившись, витирають сльози з очей у час великої радості. Плачуть люди зі слабкою волею, бо сльози для них — щоденна їжа. Плачуть люди сильні, із мужніми серцями, — у час, коли їхня сила не може вберегти від біди, горя чи невдачі.

Однак про що свідчать сльози? Найперше, про те, що колись вони будуть втерті. Окрім цього, вміти плакати

— це входить до наших обов'язків, неписаних, навіть неофіційних.

Якщо ти ще не християнин, а просто називаєшся цим чудовим ім'ям — ця думка про тебе. Якщо ти служитель — це твій прямий обов'язок, котрий ти маєш виконувати із честю, адже бути справжнім служителем Христовим — це не просто одягнути «службовий мундир» і пишастися ним перед ближніми та друзями. Бути служителем — це значить вміти по-справжньому радіти із тими, хто радіє, і плакати із тими, хто плаче.

Служитель та служиння — речі дуже серйозні. Це значить не тільки широко розкрити душу і вилити з неї потоки любові на своїх дітей, дружину, рідних. Служитель — це особлива людина, у серці котрої достатньо місця і для членів «великої сім'ї», тобто церкви. Для неї він має мати справжню любов, з великої літери, необмежену, подібну на Божу любов.

Не засмучуйтеся

Не будьте занадто чутливими. Якщо ваші друзі завдали вам болю, неправдиво зрозуміли вас — не засмучуйтеся. Є багато людей, котрі люблять, розуміють, турбуються про вас і готові за вас заступитися.

Спасителі завдавали болю, судили неправдиво, часто ображали. Він як ніхто розуміє вас і тому допоможе.

Робіть все, що можете, якнайкраще. Решту віддайте Господу, і Він зробить.

Якщо ви помилилися і визнали свою вину — скажіть про це Господу. Він пробачить вам, і в Ньому ви знову знайдете мир і спокій.

Дорогі брати і сестри в Господі!

Передплата-2016 розпочалася. На жаль, у зв'язку зі стрімким подорожчанням поштових і друкарських послуг ми змушені змінити вартість передплати.

Умови передплати:

один примірник – 110 грн. за рік;

19 примірників (0,5 кг) – 850 грн. за рік;

38 примірників (1 кг) – 1000 грн. за рік;

78 примірників (2 кг) – 1200 грн. за рік.

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк»,

МФО 300023, код 20559726

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу:

Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

ДУХА НЕ ВГАШАЙТЕ

«Завжди радійте! Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така воля Божа про вас в Христі Ісусі. Духа не вгашайте! Не гордуйте пророцтвами! Усе досліджуючи, тримайтеся доброго! Стережіться лихого в усякому вигляді!» (1 Сол. 5:16-22).

Довгий час фраза «вгадати Духа» була для мене наповнена змістом дуже абстрактним і майже містичним. От якщо, допустимо, я подивився який-небудь фільм (нехай навіть із хорошим змістом), то чи я угасив Духа? Або послухав християнський реп (знову ж таки, із хорошим змістом)? Або якщо висловив критичне судження про будь-яку книгу християнського автора?

Чи вгашає Духа церква, у якій приватне говоріння мовами не заохочується, а публічне – забороняється? Чи вгашають Духа служителі, які не дозволяють використовувати під час спільних богослужінь барабани? Або які зупиняють проповідника, який переступив через годину й десять хвилин?

Неважко помітити, що заповіддю «не вгашай Духа» можна маніпулювати, перетворюючи її на знаряддя для просування яких завгодно ідей і застосування яких завгодно заборон. Але що ж насправді мав на увазі апостол Павло, кажучи: «Духа не вгашайте»? Коли ми вгашаємо Духа? По-перше, коли проявляємо невдоволення, замість того, щоб радіти, бо написано: «Завжди радійте».

Радість — це плід Святого Духа (Гал. 5:22). Сповнюючись Духом Святим, учні сповнювалися й радістю (Дії 13:52). Християнська радість можлива «у Святому Дусі» (Рим. 14:17). Тому коли ми піддаємося зневірі, дратуємося або нарікаємо, ми вгашаємо Духа.

По-друге, ми вгашаємо Духа, коли нехтуємо молитвою: «Безперестанку моліться». Дух Святий — це Дух молитви. Навіть у найважчих обставинах Він нас не залишає, а «заступається за нас невимовними зітханнями» (Рим. 8:26). Тому Павло закликає нас: «Моліться Духом...» (Еф. 6:18). Коли ми не молимося, ми проявляємо самовпевненість, вважаючи, що й самі, без Божої допомоги з усім впораємося. Подібна самовпевненість — це гашення Духа молитви, Духа Святого.

По-третє, ми вгашаємо Духа, якщо не зрощуємо у своєму серці вдячності Господу: «Подяку складайте за все, бо така воля Божа про вас в Христі Ісусі». Дух Святий піклується про благо Божих дітей, тому, коли ми без подяки в серці сприймаємо життєві благословення, ми вгашаємо Духа. Дух Святий нас перетворює на образ Христовий (2 Кор. 3:18), і Його силою тим, «хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Тому, коли ми не дякуємо Богові за труднощі й випробування, ми вгашаємо Духа.

По-четверте, гашення Духа відбувається тоді, коли ми принижуємо Слово Боже: «Не гордуйте пророцтвами!». Дух Святий — Автор пророчого слова (2 Петр. 1:21). І цим словом Він користується як Своїм мечем: у Посланні до ефесян, 6:17, Писання названо «мечем Духа». Тому якщо ми принижуємо непогрішність, авторитет, самодостатність Писання, ми вгашаємо Духа.

По-п'яте, Духа Святого вгашає некритичне ставлення до життя і навколишнього світу. Павло говорить: «Усе досліджуючи...» Ці слова не означають, що все потрібно спробувати, скуштувати на практиці: і гріх, і праведність, і істину, і помилки, і таку церковну програму, й іншу, як іноді неправильно застосовують ці слова. Тут маєтись на увазі те, що перш ніж щось спробувати на практиці, потрібно це піддати перевірці: добре це чи погано, мудро чи ні. Оскільки Дух Святий — це Дух мудрості (1с. 11:2; порівн. 2 М. 35:31), некритичне ставлення до того, що пропонує навколишній світ, вгашає Духа.

По-шосте, ми вгашаємо Духа, коли замість того, щоб триматися тільки хорошого, а від усього виду зла утримуватися, ми кажемо: «Добре й те, й інше». Приміром, будемо і гуманітарну допомогу збирати, і одностатеві шлюби благословляти. Однак Дух Божий не випадково названий Святим. Заниження планки святості, допущення гріховної поведінки неминуче вгашає Духа Святого. «Ніяке гниле слово нехай не виходить з уст ваших, а тільки добре для збудування, щоб воно подавало благодать тим, хто чує. І не засмучуйте Духа Святого Божого...» (Еф. 4:29-30).

Отже, наскільки широко можна застосовувати заповідь «Духа не вгашайте»? Судячи з контексту послання, Духа вгашають насамперед невдоволення, самовпевненість, невдячність, приниження Писання, некритичність і моральний релятивізм.

Не будемо вгашати Духа Святого, а, навпаки, будемо завжди радіти, безперестанку молитися, у всіх обставинах дякувати, Слово Боже підносити, усе піддавати випробуванню й триматися тільки того, що до вподоби Богові.

Олексій Прокопенко.

№ 12 (135) Виходить щомісяця

ГРУДЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726